

Motion till riksdagen 2009/10:C421

av Anders Hansson m.fl. (m)

Stranderosion

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om stranderosion och strandfodring.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att en översyn av regelverken avseende strandfodring bör ske i syfte att minska antalet involverade instanser och renodla hanteringen.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att staten inte ska kräva ersättning av kommuner som återför sand från havet till sina erosionsdrabbade stränder genom strandfodring.

Motivering

Kustområdet är av stor betydelse för vårt samhälle, dels för att många bor nära kusten, dels för transport, handel och som källa för livsmedel och råvaror. Stränderna är också värdefulla som biologiska livsmiljöer och för vår egen fritid.

Erosion är vanligt över hela världen och har till stor del naturliga förklaringar. Kustlinjen förändras ständigt och när havet bryter ner och för bort sanden från stranden krymper den och kustlinjen förskjuts inåt land. Det är en naturlig process, landskapet formas om av vatten, vind och is. Vågor, strömmar och vindar skapar en naturlig erosion, men vi får inte blunda för att mänskliga aktiviteter kan rubba jämvikten mellan naturliga processer. På så vis bidrar människan till att erosionsskadorna blir större än de annars skulle ha varit.

Stranderosionen orsakar översvämningar som i sin tur kan orsaka förlust av land, byggnader och infrastruktur. Det innebär enorma kostnader, både för samhället som helhet och för drabbade privatpersoner. Stora unika naturvär-

Fel! Okänt namn på

den riskerar att förstöras och den, för kustkommunerna, viktiga turismnäringen hotas. De skånska stränderna vid bl.a. Skanör/Falsterbo, Lomma/Bjärred, Ystad/Löberöd, Åhus/Yngsjö, Abbekås, Böste, Ribersborg, Sandhammaren, Viken och Klitterhus är mest utsatta, men problemen återfinns även hos kommuner i Blekinge, Småland och Halland.

I syfte att motverka stranderosion kan åtskilliga olika åtgärder vidtas. Man kan bygga s.k. hövder eller vågbrytare i vattnet utanför stranden. Man kan lägga ut betongmadrasser, platsgjutna betongplattor eller sten för att förhindra sandens flykt. Ingreppen blir stora i såväl havet som på stränderna. I vissa fall innebär erosionsskydden att stranden inte längre kan användas av allmänheten för bad och rekreation och i andra att problemet enbart flyttas till en annan plats längs samma kustlinje. Ingen av de nämnda lösningarna är därför långsiktigt hållbar.

Det finns även möjlighet att återföra sand som erosionen tagit med sig från stränderna ut till havs. Metoden kallas strandfodring och används flitigt i övriga Europa och Nordamerika. Metoden innebär att man på en eroderad kuststräcka lägger ut sand som hämtas i havet. Sand som sugits ut till havs återbördas därmed och erosionsomloppet kan därmed fortsätta utan att medföra större skada eller andra efterverkningar. Man skulle kunna benämna denna process som den mest miljövänliga erosionsskyddsmetoden. Denna metod bör självfallet också ses som självklar i Sverige.

Regelverket kring strandfodring är dock komplicerat och svårtytt. Framför allt är det den dubbla miljöprövningen som sker både mot miljöbalken och mot lag (1966:314) om kontinentalsockeln som i praktiken omöjliggör eller starkt försvårar lämpliga åtgärder.

Lagstiftningen är utformad på ett sådant sätt att olika myndigheter och departement handhar olika delar av en ansökan om strandfodring, men tyvärr saknas ett övergripande samordningsansvar. Det går inte heller att hitta en röd tråd i olika myndigheters bedömningar, exempelvis kan miljödomstolen liksom SGU, SGI och länsstyrelsen ge sina respektive medgivanden medan Naturvårdsverket och Fiskeriverket går på tvärs. Om samtliga myndigheter skulle vara överens och miljödomstolen ger sitt tillstånd, så skall ändå regeringen i slutändan pröva hela projektet mot lagen om kontinentalsockeln. Regeringen överprövar således miljödomstolens beslut. Vid åtskilliga tillfällen har regeringen också tyvärr avslagit flertalet ansökningar, trots att samtliga myndigheter varit överens. Detta förhållande är ohållbart. Regeringen bör initiera en översyn för att säkerställa att antalet involverade instanser minskas och att hanteringen renodlas.

Stranderosion drabbar många kommuner i Sverige. Oftast får drabbade kommuner själva bära bördan av och ansvaret för att skydda sina stränder. Sand från havets botten är, enligt lagen om kontinentalsockeln, en statlig naturresurs. Risk föreligger därmed att staten i ett senare skede skulle ta betalt av kommunerna om dessa tillåts återföra sand till sina stränder. Detta vore mycket olyckligt och mycket kostsamt för drabbade kommuner. Staten bör därför avstå från att kräva ersättning för sand av kommunerna som genomför strandfodring från statens havsbotten.

Fel! Okänt namn på

Stranderosionsfrågan är mycket viktig och det är av yttersta vikt att staten engagerar sig djupare i frågan.

Denna motion ställer sig samtliga skånska moderata riksdagsledamöter bakom.

Stockholm den 5 oktober 2009

Anders Hansson (m)

Inge Garstedt (m)

Margareta Pålsson (m)

Göran Montan (m)

Christine Jönsson (m)

Mats Sander (m)

Sven Yngve Persson (m)

Olof Lavesson (m)

Hans Wallmark (m)

Anne-Marie Pålsson (m)

Ewa Thalén Finné (m)

Marie Weibull Kornias (m)

Ann-Charlotte Hammar Johnsson (m)